

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa K. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście Płońskiemu, T. w P., C. Spółce z o.o. z
siedzibą w P., E. S.A. w likwidacji w W., G. w P., Przedsiębiorstwu Budownictwa
Komunalnego
w upadłości z siedzibą w P., S.
w likwidacji z siedzibą w P., P. Spółce z o.o. z siedzibą w P., Skarbowi Państwa -
Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, D. M., Parafii [...] pod wezwaniem
[...] w P., P. S.A. z siedzibą
w W., R. K., T. K., A. K., Gminie Miasto Płońsk i D. P.
z udziałem interwenientów ubocznych po stronie pozwanej – D. S.A.
z siedzibą w P. (poprzednio S. G. i Z. G.), J. J. i S. J.
o wydanie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt VI ACa 1175/12,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił
apelację powódki K. D. od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w Warszawie z
dnia 26 marca 2008 r. oddającego powództwo o wydanie nieruchomości.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Apelacyjnego skarżąca uzasadniła wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W odniesieniu do pierwszej z nich podniosła, że „na tle stanu faktycznego niniejszej sprawy rodzi się jednak wątpliwość, a mianowicie, czy pod aktualną wykładnią sądową (w 2000 roku - pierwszy wyrok Sądu Apelacyjnego wykładnia była inna), podpada stan faktyczny, z którego wynika, że (k - 6 akt sprawy) wezwaniem z dnia 3 lutego 1950 roku skierowanym do Burmistrza Miasta Płońsk do S. Z. wezwano ją - stosownie do pisma Starostwa Powiatowego z dnia 31 stycznia 1950 r. oraz w myśl art. 7 dekretu PKWN z 6 września 1944 roku o przeprowadzeniu reformy rolnej - do opuszczenia swojej własności, podczas gdy k-5 akt sprawy jest zaświadczenie, że na terenie rolnym o powierzchni 18, 97 ha, a więc nie kwalifikującym się pod reformę rolną, gospodarowała jako wyłączna właścicielka S. Z. (str. 5 skargi kasacyjnej).” Pytania, jakie w streszczaniu przedstawionych wątpliwości sformułowała skarżąca dotyczą tego dlaczego Skarb Państwa nie dokonał od 1944 r. uregulowania stanu prawnego przedmiotowych nieruchomości, dlaczego wydaje na nie akty własności ziemi i czy w takim stanie faktycznym uzasadnione jest oddalenie powództwa z przyczyn wskazanych w zaskarżonym wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Dla wykazania, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne skarżący powinien przede wszystkim sformułować to zagadnienie, a ponadto przytoczyć argumentację prawną prowadzącą do rozbieżnych ocen w objętym nim zakresie. Kwalifikacji takiej nie można przypisać wskazanemu przez skarżącą zagadnieniu mającemu w istocie prowadzić do uzyskania odpowiedzi co do trafności rozstrzygnięcia, jakie zapadło w zaskarżonym wyroku, a nie do wyjaśnienia abstrakcyjnego problemu nierozwiązanego w dotychczasowym orzecznictwie.

Nie została także wykazana przez skarżącą przesłanka określona w art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c. Powołując się na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa powódka nie wskazała bowiem przepisów wymagających wykładni Sądu Najwyższego, ani nie przedstawiła na czym mają polegać rozbieżności występujące w orzecznictwie sądów.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. jak w sentencji.